

ROMÁN

AL
press

edice
KIOKAN

OLDŘIŠKA ČIPROVÁ

UVĚZŇENÁ KRÁLOVNA

TAJEMSTVÍM OPŘEDENÁ ŽENA BOLESLAVA II.

Oldřiška Ciprová

UVĚZNĚNÁ KRÁLOVNA

TAJEMSTVÍM OPŘEDENÁ ŽENA BOLESLAVA II.

edice
KLOJKAN

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2014

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2014

Redakční úprava Aneta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2014

shop@alpress.cz

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-338-1 (pdf)

PROLOG

FRANCIE NEDALEKO HRADU ANGERS,
DUBEN 966

Dívka se skrčila za husté keře. Čekala, až uslyší jezdce, protože nepochybovala, že jí jsou v patách. Ale nic se neozývalo a ticho se zdálo nesnesitelné. Slyšela jenom vlastní přerývaný dech a tlukot vyděšeného srdce. Tlouklo jako splašené, jako by donekonečna opakovalo:

Zabijí tě... zabijí tě...

Konečně zaslechla dusot koňských kopyt a ještě víc se příkrčila. Jezdci ji nesměli objevit. Podle zvuku odhadovala, že jsou nanejvýš tři, a překvapilo ji to – čekala daleko větší počet.

Byla si jistá, že jí jde o život, a nechtěla nechat svého protivníka vyhrát. Palčivě si uvědomovala, že i když mu teď unikne, on se nevzdá a bude ji pronásledovat dál. Ale v budoucnu bude více chráněná, získá postavení, pro které by její protivník vraždil. A přesně to chce nyní udělat.

Zavraždit ji...

Ach Bože, pomoz mi, modlila se. Vždyť nechci tak moc, jenom nech ty jezdce přejet.

Jenomže jeden z jezdců zastavil těsně u keře a seskočil z koně. Jeho kroky se přibližovaly a nebylo kam utéct.

„Ale, ale,“ zaznělo těsně nad její hlavou; v příštím okamžiku se keř rozhrnul a ona hleděla jezdcí přímo do zelených očí.

„Ty?“ Oba tu otázku položili najednou. Svět jakoby se na chvíli zastavil a věta zůstala viset ve vzduchu zhoustlém napětím.

1. KAPITOLA

ANGERS, DUBEN 966

Boleslav, syn českého knížete Boleslava I., se vzbudil z trýznivého snu. Nestalo se to poprvé. Prostředí výstavného, ale pochmurného hradu kdesi v západofranské říši na něj tak prostě působilo.

Přijel sem na pozvání dolnolotrinského vévody Karla, jenž byl spojencem českého knížete. Mladý Boleslav neměl vévodu příliš v lásce a tak daleko od domova se vypravil pouze proto, že si to přál otec. Byl přece poslušný syn, ale chystal se, že se na vévodově sídle dlouho nezdrží.

Jenomže –

Přejel si rukou po obličejí, aby ze sebe setřásl poslední zbytky spánku, přehodil nohy přes okraj postele a vstal. Malým oknem už proudilo do komnaty světlo – nový den právě začínal. Boleslav poklekl před kříž a začal se tiše modlit.

Pak jako každé ráno seběhl do stáje a nechal si vyvést svého vraníka.

Když projel bránou, pobídl koně do trysku. Než přejel obrovskou louku za hradem, slunce už se vyhouplo na obzor. Boleslav trochu zpomalil a vychutnával si vítr i slunce; v těchto končinách mělo už teď zjara sílu, ale časně ráno to příliš znát nebylo. Když Boleslav sjížděl do malého údolí za loukou, kde se třpytila hladina jezera zastíněného vrbami, zachvěl se zimou.

Očima přejížděl zelené břehy před sebou. Konečně spatřil to, co doufal uvidět.

Dívka seděla ve vysoké trávě u jezera – stejně jako každé ráno celých pět dní, co Boleslav na Angers přijel.

Dlouze vydechl, jako by úlevou, a zastavil koně.

Šaty napovídaly, že dívka je urozená, přesto český kněz věděl s jistotou, že ji na Angers ještě nespatriil. Byla malá, velmi štíhlá a měla dokonalou pleť. Orlí nos, který tak rád z profilu pozoroval, jí jen přidával na zajímavosti. Ostatní rysy měla velmi jemné a kolem něžné tváře zářily vlasy tmavoměděné barvy. Boleslav si představoval, že děvče má modré oči, ale to opravdu byla jen představa; nikdy dívku neviděl zblízka.

A překvapoval sám sebe tím, jak moc si přál znát barvu jejích očí.

Dívka se najednou zvonivě zasmála, protože po hladině k ní připlouvalo hejno kachen. Byla na ně připravená, neboť vytáhla z kapsáře chlebové kůrky a házela je do vody. V kachním hejnu plula i kachna s mladými – a kupodivu se nijak nezdráhala vyjít i s káčaty na břeh. Dívka se smála, když se stará kachna přikolébala až k ní a brala si od ní chleba přímo z ruky.

Stejně jako poprvé, i teď na dívku Boleslav hleděl jako očarováný.

A najednou se kouzlo rozplynulo.

Dívka se ohlédla a zadívala se směrem k němu. Mladý knězic se rázem cítil nepatřičně.

Otočil koně a přemýšlel, kdo dívka je a proč přichází k jezeru tak časně a sama. Napadlo ho, že třeba hledá útočiště před tíživými myšlenkami stejně jako on.

Když tryskem mířil zpět do hradu, myslel jenom na to, jaké zklamání by cítil, kdyby zítra, až zajede k jezeru, už dívku na břehu nenašel.

2. KAPITOLA

Emma, princezna italská, se po ranní procházce vracela k hradu Angers malou brankou v opevnění. Doufala, že se i dnes dostane zpátky nepozorovaně a nebude muset nikomu nic vysvětlovat.

Když kráčela chodbou ke své komnatě, dýchala si na zkřehlé prsty.

„Trochu chladno na potulky venku, nemyslíš, Výsosti? Zvlášť když jsi nemocná,“ ozvalo se jí za zády. Emma věděla, kdo na ni promluvil – Karel, Dolnolotrinský vévoda, muž s trudovitým obličejem a pichlavýma očima.

Otočila se.

On na ni upřel pohled, v němž Emma cítila nadřazenost, pohrdání a – nenávisť. Potlačila chuť mu jednu vrazit a namísto toho se lehce uklonila.

Nevěděla, v čem to vězí, ale jen co přijela na Karlův hrad do Angers, okamžitě věděla, že ji vévoda nenávidí. Přitom ji sám pozval! Skončilo to tak, že se mu snažila vyhnout. Vymluvila se na nachlazení a téměř nevycházela z komnaty.

Vzpomněla si na svou matku, úžasnou ženu, která si dovedla prosadit svou a ne vždy jen silou, ale i diplomacií a vrozenou nonšalancí. Musí to zkusit taky.

„Dnes ráno se už cítím lépe, a tak jsem si vyšla. Jenomže zčistajasna začal foukat studený vítr,“ odpověděla a pokusila se mile usmát.

Karel posměšně zkřivil rty a Emmu to opět zasáhlo, neboť nedovedla přijít jeho nenávisti na kloub. Naštěstí není důležité, co si myslí on, důležité je, co si myslí jeho bratr, na tom záleží, uklidňovala se.

Nechala Karla stát na chodbě a vešla do komnaty. Hlavou se jí přitom mihlo, že když už se jí na téhle návštěvě vůbec nelíbí, aspoň našla hezké zákoutí za loukou. Tu každodenní časnou chvíli u jezera měla jenom pro sebe.

Kromě posledních pěti dnů, kdy zjistila, že není ve svém útočišti sama. Mrzelo ji to, ale zároveň cítila zvědavost, kdo ten neznámý mladík na vraníkovi je a proč tam den co den jezdí.

V komnatě na Emmu čekala princezna Blanka.

„Tady jsi!“ zvolala, když Emma vešla.

Emma se usmála a políbila přítelkyni na obě tváře. Nejdřív nevěděla, jak se k Blance chovat, protože nedokázala nemyslet na Karlovu nenávist; Karel byl totiž Blančiným bratrem. Ale princezna Blanka brzy dokázala, na čí straně stojí; několikrát se bratrovi postavila, když se k Emmě choval povýšeně nebo dokonce hrubě.

Blanka byla spíš podobná svému druhému bratrovi, Lotharovi I., a Emma doufala, že nejen svým vzhledem, ale i milou přímou povahou. Lothar byl pro Emmu záhadou a vždy, když na něj v myšlenkách narazila, rychle úvahy zaplašila.

„Hledala jsem tě celé ráno. Kde ses toulala?“ dodala Blanka.

„Zašla jsem k jezírku, jako vždycky,“ odpověděla Emma a v hlavě se jí zase promítl obraz tmavovlasého jezdce, jehož spatřila na vršku. Bylo v něm něco tajuplného a pouťavého. Jedna její část velmi toužila toho muže poznat.

„Netušila jsem, že vstáváš tak brzy, Blanko,“ dodala a sundávala si přitom plášť. Spona se však zasekla a nešla rozepnout. Když Emma začala škusbat drahou látkou sem a tam, Blanka ji pleskla přes ruku a začala se zapínáním zápolit sama. Emma se musela usmát, ale dalo jí zabrat, aby stála v klidu a nechala se z pláště vysvobodit. Pozorovala jemný poprašek pih na Blančině pršáčku a vybavila si, že Lothar má stejný nos i pihy. Na rozdíl od Karla – ten nebyl svým světlolivým sourozencům vůbec podobný. Zatímco Lothar a Blanka zdědili roztomilý půvab po matce, Karel jako by vypadl z oka otci.

„Obyčejně ne,“ odvětila Blanka a jemně se snažila dostat látku pláště z háčku spony. „Ale dnes jsem tě hledala, abych tě varovala.“

„Varovala?“

„Nebo to řeknu jinak: zítra večer pořádá Karel hostinu pro své hosty a tvrdil Petrovi, že tam určitě budeš.“

Petr byl Karlův bratranec a také jeho velký přítel, ale ku podivu se k Emmě choval velmi mile.

Emma se otrásla a rychle zavrtěla hlavou, až se jí měděná záplava uvolnila z ledabylého copu. Pak se ale zarazila a usmála se.

„Ani ve snu.“

„Ale ano, ty se pěkně objevíš, zlatíčko.“ Blanka sykla, když si hrot sponky vrazila pod nehet. „Musíš ukázat Karlovi, že pomluvy, které o tobě šíří, nejsou založené na pravdě.“

„On s tím nepřestane? Není přece nic, co by o mně mohl říkat špatného.“ Jenomže obě věděly, že když o ní Karel mluví, nebere si servítky a nenechá na ní suchou niť.

„Pokaždé si něco najde. To, že nevycházíš mezi hosty, mu jenom nahrává. Říká, že se neumíš chovat. A taky, že jsi nafoukaná.“

„Pf!“ odfrkla Emma. „To je to nejhezčí, co o mně kdy řekl.“ K Emminým uším se donesly horší pomluvy. Karel si dokonce troufl říct, že pochybuje o její počestnosti. A hosté prý mu bohužel dychtivě naslouchali...

„Nestarám se o jeho hloupé řeči.“

„Dámy nefrkají, Emmo.“ Blanka se šťastně usmála, když spona konečně povolila. „A měla by ses starat. Prosím, nedovol mu, aby měl další důvod k očerňování. Přijď na hostinu. Slibuju, že budeš celou dobu sedět vedle mě, a kdyby se Karel do tebe zase začal navážet, víš, že já se mu umím ozvat.“

„Tak dobře. Ale nečekej ode mě, že se budu nějak moc bavit.“

Ale – nejspíš tam přijde také on! Jezdec na vraníkovi! napadlo náhle Emmu.

3. KAPITOLA

Další slunečné ráno. Boleslav seděl na hřbetě černého hřebce, po jeho boku klusal na grošákovi hrabě Petr z Potters, vévodův bratranec.

„Hezké místo, že? A hezký výhled,“ prohodil Petr, když dorazili k jezeru. Boleslav postřehl v jeho hlase dvojsmyslnost a všiml si, že jeho společník upírá pohled na dívku u břehu.

„Ihned zalitoval, že hraběti dovolil, aby ho doprovázel při ranní projížďce, jenže když se ráno potkali ve stáji a Petr nabídl, že pojedou společně, neměl na výběr. Odmítnutí bylo nezdvořilé.“

„Ano, na to už jsem přišel před několika dny,“ odpověděl a usmál se, když dívka zase vylákala kachny z vody.

„Víš, kdo to je, Výsosti?“

„Myslíš tu dívku, pane Petře?“

„No, oba jistě myslíme tu dívku,“ zasmál se Petr a Boleslav se přidal. Měl rád přímé lidi, a Petr zjevně s ničím nedělal žádné ciráty. Byl to hezký muž s tmavohnědými vlasy, vysoký a ramenatý, a když se usmál, v ústech se ukázala řada bílých zubů. Ten úsměv jistě zlomil nejedno dívčí srdce.

Boleslav trochu poposedl v sedle, protože pocítil hloupý ostěn žárlivosti, a hned se v duchu pokáral, že je směšný.

„Je to italská princezna Emma. Nemá nejlepší pověst,“ ozval se Petr a nespouštěl z Emmy oči.

„Princezna?“ Boleslavovi vyskočila na čele přemítavá vráska. Jak je možné, že princeznu vůbec na hradě neviděl, přece musela být mezi hosty. „A nemá nejlepší pověst? Ta křehká dívka?“

„Říká to bratranec Karel. Tomu se zas nedá věřit každé slovo, na druhé straně – znáš to; tichá voda břehy mele, a matka princezny Emmy je Adéla Burgundská,“ dodal Petr, jako by se tím všechno vysvětlovalo.

Boleslav se užasle díval na něžnou dívku krmící kachny. Idyla, a přesto – to děvče může být jako ze železa – dcera tvrdé a neústupné Adély Burgundské jistě musela z matčiny povahy něco zdědit.

Boleslav věděl o Adéle vše. Jeho otec, kníže Boleslav, ji obdivoval, a matka Biagota se s Adélou dlouhá léta přátelila. Jak mohl zapomenout, že Adéla má kromě následníka trůnu ještě jiného potomka – dceru Emmu!

Zajímavou, půvabnou Emmu s orlím nosíkem, která jako by nic krmí v Angers kačeny.

Adéla Burgundská se provdala za Otu I., krále obnovené Římské říše, po tom, co jí Ota pomohl, když Adéla utíkala se svou tehdy dvouletou dcerou z válečného zajetí markraběte Berengara II. Ivrejského, který byl zřejmě zodpovědný za vraždu Adélin prvního manžela – italského krále Lothara I.

Emma byla ta dvouletá dcera. Proč jsem se o ni nikdy nezajímal? napadlo Boleslava. Musela mít příšerné dětství. Matka Biagota ten smutný příběh vypravovala dost často, ale on povídání pouštěl jedním uchem tam a druhým ven. Tehdy ho nezajímal.

A teď se s princeznou Emmou setkává na nejmíň pravděpodobném místě.

Boleslav se snažil vzpomenout na další podrobnosti.

Markrabě Berengar se brzy po vraždě Lothara I. nechal zvolit italským králem a věznil mladou vdovu i s holčičkou na svém hradě Garda na březích Gardského jezera poblíž Verony. Adélu pak nutil, aby se provdala za jeho syna Adalberta II. Chtěl tak učinit zisk italské koruny legitimním, protože podle langobardské právní praxe si mohla Adéla – jako vdova – sama, podle své vůle vyvolit manžela a příštího vládce své země.

Berengar ale neuspěl.

Nezlomná Adéla spolu s dcerkou Emmou uprchla tajnou chodbou z hradu Garda a dostala se až na horský hrad Cannossa. Opět zvítězila královnina předvídatost a chytrost. Těžce zkoušená královna totiž již dříve požádala o pomoc svého dlouholetého obdivovatele, německého krále Otu I. Velikého. Ten se na její výzvu okamžitě vydal s armádou na cestu a v Italském království se mu podařilo Berengara II. Ivrejského vojensky pacifikovat.

Rok na to se Ota I. s královnou Adélou oženil a všichni věděli, že to neudělal jenom pro to, aby získal italskou korunu – Ota a Adéla se skutečně milovali.

Na jejich svatbě byl i desetiletý Boleslav. I když byl jenom hloupý malý kluk, dodnes si pamatoval, jak v pavijské bazilice královský pár zářil štěstím, i na to, jak jeho tvrdý otec kníže Boleslav s jedním zřídka viditelných úsměvů objal matku kolem pasu a vtiskl jí polibek – a matka zrudla jako vlčí mák a klopila oči k zemi, neboť se k nim svatební hosté se zájmem otáčeli.

Boleslav věděl i to, že Adélina dcera byla vychovávána na dvoře svého otčima. A stále nechápal, kde se vzala tady.

„Nerozumím, o čem to mluvíš. Adéla je přece obdivuhodná žena,“ nadhodil Petrovi udičku, aby se něco dozvěděl o dívce.

„Ano, ale Karel si myslí, že je příliš nespoutaná, a Její Výsost princezna Emma tu živou povahu zdědila po ní.“

„Na tom přece není nic špatného – mít živou povahu.“

„To ne, ale bratranec tvrdí, že Emma je živá trochu příliš. Myslím tím v oblastech, které nejsou pro urozenou dámu vhodné.“ Petr se musel zasmát, když viděl, jak Boleslavovi pomalu tuhne úsměv.

„Jsou řeči tvého bratrance založené na pravdě, nebo to jsou jen domněnky?“ po chvilce procedil skrz zuby Boleslav.

„Neříkám, že všechno, co Karel řekne, je svatá pravda, ale rozhodně si nemyslím, že by si všechno od základu vymyslel. Výsosti, přece víš, co se říká. Na každém šprochu –“

„Já vím, tohle už jsi říkal na začátku“ zabrzdil ho Boleslav netrpělivým gestem ruky. „A o další poučování nestojím – tedy ne na tohle téma. Zato bych rád věděl, co si myslíš ty?“

„Princezna Emma je velmi zvláštní dívka. Milá a usměvavá a křehká... a přitom... někdy se nevyjadřuje jako nevinná mladá žena. Mimoto se naučila číst a psát.“

„To přece neznamená –,“ nakousl Boleslav.

Petr pokrčil rameny.

„Jestli to mám říct celé, tak o tom, co vykládá Karel, jsem slyšel i z jiných zdrojů.“

„Aha.“ Boleslav spolkl hořkost, kterou pocítil na jazyku, a naplnila mu celá ústa. Už dávno překročil dvacítku a v jeho věku už ho nic nepřekvapovalo, zvláště ne u žen. A přece mu bylo proti srsti si představit tu zajímavou mladou dívku klidně krmící kačeny, jak nechá jiné muže sahát na své tělo.

Ach, Bože – jiné muže? Proč ho napadlo právě tohle? Jeho by sahat měla nechat? Směšné, o čem přemýšlí.

„Pokud se nepletu,“ ozval se Petr, „těžko nás sem dnes ráno přivedla pouhá náhoda.“

Boleslav se zasmál. Zase ocenil Petrovu přímou.

„Máš pravdu. Nejsem tu poprvé.“

„Co kdybychom sjeli k jezeru, a já tě s princeznou seznámím, Výsosti?“ navrhl Petr.

Boleslav znovu zvlínil ústa do úsměvu.

„Proč ne?“ řekl a pobídl koně.

4. KAPITOLA

Emma si uvědomila, že se dva jezdci na obzoru dali do pohybu a jedou směrem k ní. Ten na vraníku byl známý neznámý a v jezdcí na grošákovi za pár okamžiků poznala Karlova bratrance Petra.

„Dobré jitro, Výsosti,“ pozdravil Petr a mírně se uklonil. Emma nejen opětovala úklonu, ale přidala i pár zdvořilých frází.

Petr seskočil z koně.

„Dovol mi, princezno, abych tě seznámil s českým kněžicem Boleslavem. Nevím, jestli sis všimla, že je už pár dnů tvým obdivovatelem.“ Petr se ušklíbl: „Plachým obdivovatelem.“

Emma neodpověděla, jen nervózně přešlápla a upřela oči na mladíka, který ji sem jezdil již několik dní pozorovat. Zblízka byl ještě přitažlivější.

I on sklouzl z koně – na tak vysokého muže s grácií – a vysekl jí poklonu. „Výsosti. Těší mě, že tě konečně poznávám.“

Emma poklonu opětovala.

„Vím, kde leží Čechy. A taky vím, že jsou obrovské,“ pleskla potom první slova, co jí přišla na jazyk.

„Ano, to jsou. Díky mému otci.“